

KĘSTUTIS KASPARAVIČIUS

VIATĂ DE CĂINE

În românește de Claudia Drăgănoiu

EDITURA VREMEA
BUCUREȘTI
2019

Pe o stradă, ascunsă de niște copaci, era odată o căsuță. Casa asta nu era nici atât de frumoasă încât să-i lase pe trecători cu gura căscată de admirație, nici chiar așa de urâtă încât să trebuiască lumea să închidă ochii ca să treacă pe lângă ea. Cuibărită alături, lângă gard, era o casă încă și mai mică. Poate asta o vi se pară ciudat – cum poate o casă să fie mai mică decât o căsuță? Uite că se poate. Pentru că era un coteț de câine.

Iar în coteț trăia un câine.

Acum ar trebui să spun și cum îl chema pe câinele ăsta. Pe coteț era o tăbliță cu numele lui: Hămăilă.

Toată lumea care îl cunoștea îi spunea Hămăilă. Și cunoștințele astea, printre care se aflau și ciori și pisici, nu erau deloc puține la număr.

Pe gard, agățată pe partea dinspre stradă, era o altă tăbliță, pe care scria amenințător:

Numai că Hămăilă nu era deloc rău. Așa că nu pricepea nici în ruptul capului de unde și până unde i se dusesse vestea.

Krafft

K. K. J. P. A. N.

Una peste alta, Hămăilă își vedea de viața lui de câine și nici prin cap nu-i trecea să se plângă. Chiar dacă, se știe, un coteț de câine nu e tocmai cea mai dichisită locuință din lume. Sigur, când te plouă, nici nu mai contează, acoperiș să aibă. Stai liniștit, te uiți lung în zare prin deschizătura cotețului și te gândești la ale tale. Firește, nici nu se compară cu o casă de om. Ca s-o spunem pe-aia dreaptă, un coteț nu e potrivit nici pentru un câine. Plus că nici pace n-ai. Tot timpul ai curtea plină de străini – ciori, pisici, ba chiar și matahale pe două picioare. Cum să mai poți tu, câine, să picotești liniștit, când trebuie să latră la atâta lume?

Și-apoi, poți să nu latră, când ești câine?

